

Nová sekce, Fregata a Herky se mi sešly ve studiu a utvořily docela příjemnou kombinaci různých přístupů k muzice. I rozhodl jsem se o nich napsat také společně.

Nová sekce přináší devítipísňové album standardního vyspělého bluegrassu, zahráného s nadhledem, lehce a svižně i v pomalejších skladbách. CD **Šťestí** není sice převratné z hlediska hudebního, ale poctivá solidní jistota, že uslyšíte vše, co k bluegrassu náleží a taky jistota, že budete ušetřeni přílišných experimentů.

Už obal alba skupiny **Herky** s názvem **Střelnice** a pěkný rozkládací plakátový booklet napovídají, že přijíždí pouť nebo i trochu cirkus. A je to pravda v dobrém i horším slova smyslu. Autorsky je deska převážně dílem ženské části kapely – Káča Molčíková a Jana Samková. Muzice dominují dva akordeony a heligonka, využívá se často recitativ a hned úvodní písnička dala název celému albu. Velmi rychle vás deska vtáhne do atmosféry poutě, a pokud máte poutě rádi, budete spokojeni. Pokud vám ovšem ten mumraj trošku vadí, najdete drobné vady na kráse i na této pouti – možná až příliš kýčovitě texty (

Odjelo srdce mé

), mírná přemíra pathosu (v úvodní

Střelnici

se to ještě snese,

Hop hopy hop

už trochu vzbuzuje obavy deklamativním začátkem – bez něj by byla skladba daleko upřímnější – a úspěšnější), skladba

Bůh

je už skoro schválnost. A občas trošku vadí i poněkud zbytečné instrumentální úvody nebo mezihry. Prostě album a jednotlivé písničky by mohly mít sevřenější tvar a byly by zřejmě i účinnější. Naopak

Sebevrahova píseň

nebo

Nottingham

(sorry za zkrácení názvu) či

Klauni

jsou příjemné zářící hudební střípky, následující

Team building

i s náznakem aktuálního vtipu hudebního i textového. A na závěr nejlepší nadčasová a nadtématická

Tam za zelenou horou

. A tak konec dobrý, vše dobré.{desky 1410}

Fregata natočila album **Večírek** už v roce 2013. Obsahuje, tak jako předchozí album, 11 písní. Kapela se pohybuje převážně ve folkových vodách, ale nepouští se na tenký led žádných experimentů. Trošku koketuje s trampskou muzikou (úvodní

Ve

dvou

), pokusí se i o jistý šanson (

Vrať se

) či o inspiraci středověkým folkem (

Pověst

), ale zůstává pevně zakotvena u nekomplikovaného poslechového folku, kde všechny složky písňě hrají přibližně stejnou roli. To se ale projeví v některých písních i v jisté autorské bezradnosti, včetně třeba i jistých klišé hudebních, textových či tematických. Na pódiu je to příjemná uklidňující pocitová muzika, z desky ale přeci jen znát, že některá témata zpracovává jakoby z donucení a působí nepřírozeně.